


# PHILIPPA GREGORY

DVORNÍ  
DÁMA

INTRIKÁNKA

SVĚDKYNĚ

ŠPIÓNKA



ZRÁDKYNĚ  
*Jane Boleynová*



PHILIPPA  
GREGORY

ZRÁDKYNĚ

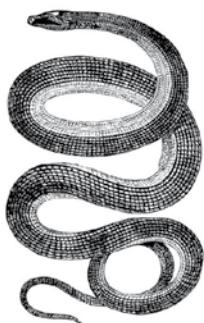
*Jane Boleynová*



PHILIPPA  
GREGORY

ZRÁDKYNĚ

*Jane Boleynová*



PŘEKLAD

*RADMILA EDEREROVÁ*



HarperCollinsPublishers

*Název anglického originálu:* Boleyn Traitor  
*Český název:* Zrádkyně Jane Boleynová  
*Autorka:* Philippa Gregory  
*Překlad:* Radmila Edererová

*První vydání:* HarperCollins Publishers, 2025  
*Grafika obálky:* Robert Dąbrowski

*Odpovědná redaktorka:* Ivana Čejková  
*Jazyková redaktorka:* Bohdana Hythová  
*Jazyková korektorka:* Dana Wotřelová

© 2025 by Philippa Gregory  
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Morální právo Philippy Gregory být považována za autorku tohoto díla bylo uplatněno v souladu se zákonem o autorských právech, průmyslových vzorech a patentech z roku 1988 (the Copyright, Designs & Patents Act 1988).

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho části v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy a události v této publikaci, kromě těch, které jsou zjevně veřejně dostupné, jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: Jacket design by Claire Ward/HarperCollins Publishers Ltd  
Jackets photographs © Yuliya Maya/Trevillion Images (woman); © Shutterstock  
Beast dress created by Steve Stone/Artist Partners based on an original artwork by Robin Isely (with permission)

Foto autorky: © Chris Leah

Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.  
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

Sazba: Studio EDITIO  
Elektronické formáty: Katarzyna Rek

ISBN: 978-83-291-1887-3 (EPUB)  
ISBN: 978-83-291-1888-0 (MOBI)  
ISBN: 978-83-291-1889-7 (PDF)

THOMAS  
BOLEYN  
1477-1539

m.

ELIZABETH  
HOWARDOVÁ  
1480-1538

HENRY  
PARKER  
1476/81-1556

m.

ALICE  
ST. JOHN  
1484-1552/3

JINDŘICH  
VIII.  
1491-1547

m.1

KATEŘINA  
ARAGONSKÁ  
1485-1536

ANNA  
BOLEYNOVÁ  
1501/7-1536

m.2

MARY  
BOLEYNOVÁ  
1499-1543

m.1

WILLIAM  
CAREY  
1495-1528

JANA  
SEYMOUROVÁ  
1507/8-1537

m.3

m.2

WILLIAM  
STAFFORD  
1508-1556

GEORGE  
BOLEYN  
1504-1536

m.

JANE  
BOLEYNOVÁ  
(roz Parkerová)  
lady Rochfordová  
1505-1542

ANNA  
KLÉVSKÁ  
1515-1557

m.4

KATEŘINA  
HOWARDOVÁ  
1523-1542

m.5

KATEŘINA  
PARROVÁ  
1512-1548

m.6



## GREENWICHSKÝ PALÁC

---

LÉTO 1534

V tepaném stříbře zrcadla vypadáme jako dva bezhlavé přízraky – tváře nám zakrývají černé kápě. Odhrnu si hustý závoj. Objeví se maska zlatého sokola. Ostrý zobák zdobí zlatý smalt, roztažené obočí mosaz. Peří na hlavě a hrdle kráší zlatem protkávaný brokát, mění se a pableskuje jako kropenaté peří sokola, jako kdyby ptáka v letu stihla Midasova kletba a proměnil se ve zlato.

Stáhnu si masku přes své světle hnědé vlasy a odhalím svou smetanovou pleť a tajemný úsměv.

„A můžete se přestat tak tvářit,“ řekne Anna, odhrne si kápi a vztyčí hlavu, abych jí mohla zvednout závoj a vysvobodit ji z masky.

„A jak?“

„Tak falešně. Pokrytecky. Na co myslíte?“

Ústa dvořana jsou vždy plná nevyřčených slov. „Napadlo mě, že v tomto převleku bude těžké tančit,“ vymýšlím si. „Stěží je v něm vidět.“

„Jsme tady, abychom byly viděny, nikoli abychom viděly.“

Anna vstane a rozpaží, abych jí mohla rozšněrovat živůtek, rukávy a sukni. Přes jemné plátno košilky se škrábe na zakulaceném břiše. V pátém měsíci těhotenství je unavenější, než když čekala své první dítě. Je to podle ní znamení, že bude mít syna. S dcerou, princeznou Alžbětou, bylo pro ni těhotenství snazší. Nyní každé odpoledne před večeří odpočívá na lůžku, zatímco král se po odpolední zábavě koupe a převléká.

„Jak se ta hra v maskách jmenuje?“ zeptá se a ulehne do své ohromné zlatené postele.

„*Sokolníci*. My tančíme jako ptáci a pak...“

„Nechte mě hádat,“ přeruší mě. „Král a jeho přátelé přijdou převlečení za sokolníky, chytí nás a pak s námi budou tančit? Poté všichni odložíme masky a já zjistím, že tančím s králem! Jsem ohromena úžasem! Neměla jsem ani tušení! Myslela jsem si, že to je nějaký hezký cizinec.“

Nuceně se smějí. „Jste tak vtipná!“

Stáhnou jí vyšívané střevíčky a shrnu jemné hedvábné punčochy. Sloužit královně je pro dvorní dámu čest a pro její milovanou švagrovou povinnost. Jsem pyšná na obojí.

Zavře oči. „Určitě si ani on nemůže myslet, že nepoznám vlastního manžela.“

Král si pochopitelně nemyslí, že uvěříme, že do královniny přijímací komnaty vtrhla skupina cizích savojských princů či neznámých ruských bojarů v těžkých kožešinách. Je to dvorní hra, kterou všichni záměrně hrajeme. Odměnou je, že král září. Za vším tím divadlem se skrývá jediná pravda: druhý syn, druhořadý, náhradník, se proměňuje ve zlato, je dědicem trůnu. Znovu a znovu předvádíme tento zázrak, jako by největším štěstím bylo, že prvorozený Arthur zemřel a Jindřich se stal následníkem a králem. Před dvaceti lety ho kdosi nazval

„nejsličnějším princem všeho křesťanstva“ a my v tom od té doby musíme pokračovat.

Když jsem poprvé přišla ke dvoru jako mladá dvorní dáma, byla jsem osamělá, do knih ponořená malá dívka ve věku jedenácti let a Jindřich byl šestadvacetiletý oslnující mladý manžel krásné královny Kateřiny Aragonské. Zamilovala jsem se do něho i do ní, do půvabu a krásy mladého královského páru. Pak jsem se zamilovala do celé rodiny Boleynových: do Anny, jejího ctižádostivého bratra George, do její rozkošné sestry Mary, jejich rodičů a do vznešeného rodu Howardů. Všichni to byli zkušený dvořané a já jsem se jim chtěla ve všem podobat a sloužit na nejúžasnějším a nejmocnějším dvoře na světě.

Nyní jsem sama Boleynová, provdaná za George téměř polovinu svého života a s ním povýšená na lady Rochfordovou. Brzy mi bude třicet let. Královna, již jsem milovala a sloužila jako první, je již dávno pryč, a pohledný král je na vrcholku sil. Byla jsem svědkem, jak jeho touha po chvále přerostla z mladické radosti v marnivost dospělého muže, a naučila jsem se – stejně jako my všichni – živit jeho lačnost po uznání lichotkami, abychom ji ukojili.

„Maskovat se a pak masku odložit je pro něho hra,“ chlácholím Annu. „Jen si přeje, aby celý svět viděl, že jste si vybrala jeho, i když je v převleku. A že opětovně podlehnete jeho lásce.“

„Což je vlastně pravda,“ přikývne s nečekaně širokým nepřímým úsměvem. „Jsem Anna, *Ta ze všech nejšťastnější.*“

Zabalím ji do pokrývky z ovčí vlny. Díky Anně jsem její první dvorní dámou a budu tetou jejího dítěte, příštího anglického krále, a první v průvodu dam, které ho ponесou ke křtu. Bude to vítězná přehlídka nás, krásných a chytrých žen, jež porazily staré lordy a získaly od nich našeho krále.

„Kdy veřejně oznámíte, že nosíte pod srdcem další dítě? Alžbětu jste oznámila mnohem dříve.“

Anna pokrčí rameny. „Až se mi zlíbí.“

Jen hrstka jejich oblíbenců ví, že na podzim čeká dítě. Anna moudře odkládá chvíli, kdy zazvoní startovní zvonec a vypukne další závod dychtivých dívek toužících ulehnout v králově loži. Každá běhna u dvora skočí po příležitosti strhnout na sebe královu pozornost, až se dozví, že královna je těhotná.

„Udělejte pro mě něco, Jane,“ řekne, když v dlaních nahřívám olej z levandule a jalovcových bobulí, abych jí namasírovala oteklé nohy a kotníky. „Promluvte si s tou dívkou Agnes. Neprojevuje mi dost úcty.“

Agnes je mladá neprovdaná dvorní dáma, světlovlasá a příjemná. Tmavovlasá Anna nemá ráda usměvavé blondýny, ale ty se přesto ve svých nejlepších šatech ke dvoru jen hrnou.

„Co provedla?“

„Neuklání se mi dost hluboce. Jen se trochu zhoupne, jako by skládala poklonu pouhé vikomtese.“

Vikomtesa je můj titul. Narodila jsem se jako Jane Parkerová, díky sňatku jsem dostala jméno Boleynová a nyní je ze mě lady Rochfordová. S úsměvem ji štípnu do palců u nohou.

„Být vikomtesou je velice vznešené,“ prohlásím.

„Prozatím to stačí,“ souhlasí Anna. „Ale až porodím prince, nechám George povýšit na vévodu.“

Titul vévody, to je pro Boleyny závratný a vytoužený cíl. Můj otec měl v plánu, že získám postavení dvořana střední úrovně a stanu se zkušenou znalkyní tohoto nového povolání vzdělaných mužů a žen. Poslal mě ke dvoru, kde jsem hovořila francouzsky a anglicky a četla latinsky. Radil mi, abych se učila i německy, neboť protestantští učenci psali v němčině, a abych před španělskou královnou tajila svou znalost španělštiny.

Anna se však o nenápadnou práci dvořana nikdy nezajímala. Mířila přímo k samotnému zdroji moci, svedla krále a provdala se za něj. Měla v sobě veškerou odvalu významného rodu své matky, Howardů, a veškerou ctižádost Boleynů, kteří si své postavení vydobyli sami vlastními silami. Bude-li si přát, aby se z George stal vévoda, dosáhne toho. A ze mě bude vévodkyně. Anna a my všichni, Boleynové a Howardové, stoupáme k vrcholu a nemůžeme se rozptylovat dívkou, jako je Agnes.

„Staré královně se klaněla, jak se sluší a patří. Padala před ní na kolena, jako kdyby Kateřina Aragonská byla samotná Panna Marie,“ stěžuje si Anna.

Jako my všichni. Od té doby však už uplynuly tři roky a paměť dvořanů bývá stejně krátká jako život jepice.

„Nyní je to princezna vdova,“ připomínám jí.

„Agnes se bavila se španělským velvyslancem,“ pokračuje Anna podrážděně. „Co může hloupá holka jako ona vykládat takovému hlupákovi, jako je on?“

V duchu si poznamenávám, abych svému patronovi sdělila, že Agnes byla zlákána do velvyslancovy sítě přátel a donašečů.

„Ale on se baví s každým,“ uklidňuji ji. „Co jiného může dělat?“

„Může se vrátit domů do Španělska. Anebo se může zamknout na hradě Kimbolton s královnou.“

„S princeznou vdovou,“ napovím jí znovu.

„Ale s kým dalším Agnes mluví?“ táže se Anna. „S papeženskými lordy? S Courtenayi? S přáteli staré královny a princezny Marie?“

„Je to lady Marie,“ připomenu jí.

Královna Kateřina má být nazývána princeznou vdovou a její dcera je nově titulována jako lady Marie. Avšak ti, kteří jim sloužili a milovali je, je odmítají takto nesprávně oslovovat, ale my ostatní si musíme nový zvyk osvojit.

„Nikdo z nich pro vás není důležitý. Vy jste zvítězila. Jsou to jen staří lidé, královi přátelé z dětství. Věkem sešli papeženci. Zahledění do minulosti. Ne jako my – my z nového královského dvora, stoupenci nového náboženství, nového světa. Oni zemřou stářím, nebo se prostě podvolí. A je-li vaše dítě chlapec, dokážete, že vaše manželství bylo uzavřeno z vůle Boží, a stará královna, její dcera a španělský velvyslanec i všichni jejich věrní se jednoduše vytratí.“

„Kde je George?“ otázka se Anna. „Opozdil se.“

Nikdy si nestěžuji, když se George opozdí. Já jsem však už deset jeho manželkou, ona je jeho královnou.

„Jděte a přiveďte ho, Jane.“

Před situací, kdy bych vypadala jako zoufalá manželka pronásledující svého muže, mě zachrání klepání na dveře, které spojují královninu ložnici s královnou soukromou galerií. George vklouzne do komnaty. V nových nohavicích a vestě ze sytě hnědého sametu vypadá úchvatně. V ruce nese masku a klobouk s dlouhým volavčím pérem. Se svými tmavými očima a tmavými vlasy se podobá sestře, jako by byli dvojčaty, která kdosi vyřezal z jemného, leštěného dřeva a vtiskl jim tytéž pevné inteligentní rysy a tmavé oči plné příslibů.

„Pohleďte na venkovského sokolníka!“ zvolá George, přistoupí k posteli a uchopí Annu za ruku, aby ji mohl políbit. Pozorně si ji změří. „Jsi nějak pobledlá.“

Otočí se ke mně. „Snad jste ji nenechala, aby se příliš unavila?“

„Jen si vyzkoušela kostým a taneční kroky. Od té doby odpočívá.“

Přistoupím k němu, abych ho políbila na uvítanou, ale on se obrátí, usedne na postel k sestře a rozpustí jí vlasy. Podám mu její stříbrný kartáč a on jí sčeše dlouhou, tmavou hřívu vlasů z čela a zaplete ji do copu.

„Trápím se,“ stýská si Anna.

„Tak se netrap,“ napomene ji rychle. „Musíš myslet na posvátné, radostné věci, aby dítě rostlo a prospívalo. Musíš být Anna, *Ta nejšťastnější.*“

„Jde o Agnes Trentovou,“ vysvětlují a George mi na znamení díky krátce pokývne hlavou.

„Neprojevuje mi dost úcty,“ prohlásí Anna.

George jí v týle upevní copy dvěma slonovinovými vlásenkami, ale tak volně, aby král mohl její navoněné vlasy rozpustit a zabořit do nich obličej, až spolu osamí.

Anna mi pokyne, abych jí natáhla nové punčochy, a trhne sebou, když jí obouvám červené hedvábné střevičky, které jsou jí těsné.

„Nařídila jsem Jane, aby si s ní promluvila.“

„Je to nová favoritka,“ varuje mě George. „Jedněte s ní taktně.“

„Ale zcela nesmlouvavě,“ trvá na svém Anna. „Nespokojím se s ničím jiným než s naprostou loajalitou. Neposlala jsem královnu...“

„Princeznu vdovu...“ opravujeme ji s Georgem jednohlasně.

„Neposlala jsem princeznu vdovu na hrad Kimbolton, kardinála Wolseyho do pekel a biskupa Fishera a Thomase Morea do Toweru jen proto, abych strpěla ve svém domě další nepřátele. Staří lordi proti mně brojí v Radě, jejich staré manželky mě za zády pomlouvají. Všichni ti staří lidé chtějí, aby všechno bylo zase jako dřív. Chtějí zpět svou starou královnu.“

„Tak je všechny můžete poslat do Toweru,“ zavtipkuji, ale nikdo se nezasměje. Ihned zvažním. „Pochopitelně si s Agnes promluvím.“

Anna se ve svých těsných střevičkách postaví. „Přiveďte ji ihned sem, může mě ustrojit.“

George jí vtiskne polibek na rameno a mně kývne na pozdrav. „Děkuji!“ naznačí rty nehlasně, když je již téměř za dveřmi.

Presvědčím se, že je za sebou bezpečně zavřel, a pak přejdu ke druhým dveřím do královniny soukromé komnaty. „Její Milost je připravena, abyste ji oblékly,“ řeknu a tři dvorní dámy poslušně vstanou. Agnes bezstarostně propluje kolem mě.

Dotknu se její paže. „Máte snad nějaký důvod, proč se královně neukláníte tak, jak byste měla?“ otáží se vlídně. „Jsem si jistá, že musí jít o nějaký omyl.“

„Můj ne, jen její,“ odsekne neomaleně. „Klaním se jí dostatečně hluboce.“

„Klaňte se dostatečně hluboce korunované královně. A nechtě tato záležitost tímto skončí.“

„Skončí tam, kde začala. S ní.“

Stisknu jí paži silněji. „Slečno Agnes, když jsem poprvé přišla ke dvoru, dbala jsem na své slušné chování. Jen tak jsem se stala první dvorní dámou.“

„A já dbám na své! A nemusíte mě tak mačkat, lady Rochfordová. Na to má vaše švagrová Tower plný mučitelů.“

„Nemačkala jsem vás,“ lžu.

„A já se klaním přesně tak, jak se patří,“ odpoví, ale také lže. Pak vejde do královniny ložnice.

Sleduji ji otevřenými dveřmi a vidím, že se tak neukloní.

Další den po modlitbách v královské kapli zůstává král klečet na bohatě vyšívaném polštáři na svém *prie-dieu*. Ruce má sepjaté, oči zavřené, rozmlouvá přímo s Bohem. Nikdo se nesmí pohnout, dokud neskončí. Kývne na Annu, aby se k němu připojila, a já ji následuji. Nesu naše modlitební knížky a Anniny perly a korálový růženec. Králův sekretář Thomas Cromwell stojí tiše za králem,

mladý Francis Weston a můj manžel George za Cromwellem. Když se k nim přidáme, George na mě mrkne a Francis se lehce ukloní.

„Můj pane manželi,“ řekne Anna, udělá před králem pukurle, usměje se na dvořany a Cromwella pozdraví letmým pokývnutím, jako by to byl jen nějaký obchodník na návštěvě, který přivezl roli sukna.

„Cromwell chce vědět, co bude s naší návštěvou Francie,“ řekne král, který stále klečí na klekátku a ruce má sepjaté v modlitbě. Bůh se této schůzky zjevně také účastní.

„Nevěděl jsem, zda má Vaše Milost v úmyslu Francii v létě navštívit?“ zeptá se Cromwell Anny, čímž krouží kolem očividné otázky, zda je královna těhotná. „Mělo by snad Jeho Veličenstvo odcestovat do Francie samo?“

Musíme přimět Francii, aby s námi uzavřela protikatolickou alianci a spojila se s námi proti papeži a synovci Kateřiny Aragonské, španělskému císaři. Anna však ve svém stavu cestovat odmítá, ale krále nechce spustit z dohledu. Cromwellový tázavý hnědý oči se střetnou s mýma šedýma.

„Ach, potřebuji vás po svém boku!“ prosí Anna krále. Svírá mu ruce, jako by jí měl přísahat věrnost. Jindřich stále klečí na klekátku jako rytíř před paní svého srdce.

„Nemůžete mě opustit, když se blíží můj čas!“

Jistě, Anna má porodit až na podzim a mohla by bezpečně cestovat, jenže by raději zemřela, než aby přijela do Francie a nemohla kvůli své objemnější postavě tančit. Také nikdy nepřipustí, aby se král ocitl sám mezi pověstně krásnými dámami francouzského dvora. Toto léto zůstaneme doma a stejně tak i král, který se to právě chystá rozhodnout.

„Co o tom soudíte, sire?“ zeptá se George krále a předstírá, že je hotov přispěchat mu s radou.

„Měl bych jet.“ Král je tak potěšen představou ženy, která po něm touží, že zapomene na Boha a vstane. „Lady Rochfordová, myslíte si, že by vaše paní dokázala snést naše odloučení? Byť i velice krátké?“

Nepotřebuji, aby mě Anna pobídla pohledem. Tento scénář už dobře znám z dřívějšíka. Toto není obyčejná láska. Toto je *Tristan a Isolda*, velkolepá milostná romance. Ti dva nikdy nemohou být rozdělení.

„Neradila bych to,“ odpovídám tiše. „Její Milost by chřadla steskem a soužila se pro vás, sire. Nemohl byste své setkání s francouzským králem odložit, až se dítě narodí? Pak by vaše návštěva mohla být rovněž příležitostí, kdy oznámit narození následníka trůnu a s jásotem ho oslavit.“

Při představě své triumfální návštěvy Francie v doprovodu manželky, která mu dala syna, na rozdíl od té bývalé, která to nedokázala, se král rozzáří.

Cromwell pochopí narážku a ihned se přidá. „Mohli bychom vyslat posla, jenž by navrhl odklad setkání. Někoho významného, aby Francouzi věděli, že nejde o projev neúcty.“

Jasnou volbou je vévoda z Norfolku, Georgeův strýc a hlava rodu Howardů. Jenže Anna s ním sotva ztratí slovo od chvíle, kdy mistrovským tahem prosadil sňatek své dcery s královským bastardem, Jindřichovým nemanželským synem. A téměř všichni ostatní urození páni tajně straní staré královně.

„Nesmí to být nikdo ze staré gardy,“ zvolá Anna. „Nikdo, kdo patří do minulosti.“

Král ji pohladí po tváři. „Jsou to staří přátelé,“ namítne. „Věrní přátelé.“

„Přesně tak!“ zvolá Anna. „Staří přátelé, staří lidé!“ Usměje na něho. „Uvázli ve starých časech – na rozdíl od vás.“

„A co vikomt Rochford?“ vykřikne náhle Cromwell, jako by můj manžel George nestál přímo před ním.

Král se rozesměje. „Výborně! Můžete ho postrádat, lady Rochfordová? Anebo také čekáte dítě a nedovolíte mu odjet?“

V hloubi duše skrývám bolest, že jsme manželé už deset let, avšak dítě stále nepřichází. Ale směji se tak vesele, jako bych v Georgeově náruči nikdy neplakala. „Ach, sire, všichni nemůžeme mít první dítě v prvním roce manželství a další v druhém! Nejsme všichni tak šťastní jako vy a královna!“

„*Ta nejšťastnější*,“ potvrdí George. Nikdy nikomu nedovolíme, aby zapomněl na Annino motto.

Král vezme Annu za ruku a opět ji políbí. „Splnila vše, co mi slíbila,“ řekne láskyplně. „A já jsem udělal víc, než by kdo považoval za možné. Buduji novou Anglii pro novou královskou rodinu. A můj novorozený syn bude důkazem, že Bůh žehná mně i mé nevěstě!“

Anna se na něho zářivě usměje a položí si ruce na své lehce vyklenuté břicho, aby vypadalo větší.

„George pojede do Francie a oznámí jim, že naše setkání musí být odloženo do té doby, než se narodí můj syn,“ prohlásí král. „Navštívíme je na podzim.“

„Jsem poctěn vaší důvěrou,“ řekne George, jako by se chystal skolit draka. „Nezklam vás.“

Ten nabubřelý tón je přesně to pravé. Jindřich uchopí George za předloktí a sevře ho rytířským stiskem. „Já vím, Georgi. Jsi můj bratr.“

„Neměli bychom důvěru v nikoho jiného,“ dodá Anna s úsměvem, pohladí krále po paži a vyzve ho, aby se prošli po chladné zahradě, jen oni dva, než se všichni odebereme na snídani. Víím, že se chce zbavit dvorních dam, jež by jim byly v patách a rozptylovaly

ho. On si však představuje mladého pohledného krále se sličnou královnou po boku, která se mu opírá o rámě a kráčí s ním po trávníku posetém květinami tak pestrými jako nově utkaný gobelín.

Pan Cromwell se ukloní a odejde. Já s Georgem a Francisem Westonem osamíme.

„Podívejte se, jak stoupáme vzhůru!“ zvolá George. „Děkuji vám, má lásko. Vedete nás správným směrem, jako vždy. A nyní mohu francouzskému králi sdělit, že mám mít královského synovce!“

„Jen plním svou povinnost,“ odpovím skromně.

George jen září. „Víte, bývaly doby, kdy jsem si myslel, že se nikdy nehnu z místa, že budu běhat s milostnými psaníčky mezi Annou a králem, stanu se diplomatem v komnatě komorných a vyslancem v šicích pokojích. Že se nikdy nedostanu ke zdroji moci a pořád tady budu jen poskakovat a zabíjet čas.“

„Mylorde, kéž bych mohl jet s vámi!“ zvolá Francis, který má léta poskakování teprve před sebou. „Budu však ve vaší nepřítomnosti střežit vaši dámu, přijme-li mé služby.“ Přitiskne si ruku na srdce a hluboce se mi ukloní.

„Jistě, ano.“ Tento projev dvorské lásky, hry, která je však bez diváků zbytečná, přejde George mávnutím ruky. „Jane, pošlete vzkaz do stájí. Před odjezdem budu potřebovat, aby mi překovali koně. Vezmu si dva náhradní. Vynikám tím, jak rychle jsem schopen takovou cestu zvládnout.“

Políbí mi nataženou ruku. „Záhy se vrátím domů k vám.“

Dám si pozor, abych na tom nelpěla. „Budu vás postrádat,“ odpovím.

„Vrátím se do měsíce,“ slíbí.

Bez George vládne v královniných komnatách pochmurná nálada. Chybí nám jeho návrhy na námět maškarní hry, na nový

způsob nošení francouzského čepce či na další kratochvíle. Navštíví nás stará dáma z předchozí královské domácnosti Margaret Poleová, králova příbuzná. Před léty chodívala do královské učebny, aby si poslechla naše hodiny, a chválila mě, že jsem nejchytřejší ze všech malých služebných staré královny. Nikdy se ani slovem neohradila proti tragédií jejího rozvodu, ani neodsoudila ponížení, které Anna královně a její dceři uštěďřila. Úpěnlivě prosila, aby směla lady Marii nebo královně Kateřině sloužit, dokonce nabízela, že bude pracovat zdarma, Anna však trvala na tom, aby byla pokaždé odmítnuta.

Lady Margaret Poleová skrývá svůj zármutek pod maskou klidu. Dnes přichází v doprovodu další královny příbuzné, Gertrudy Courtenayové. Obě se Anně ukloní přesně tak, jak velí dvorská etiketa, přesto však vypadají, jako by jí prokazovaly laskavost. Cítíme, jak o nás smýšlejí, i když to nahlas nevysloví: jsme moc hlučné, rozpustilé a mladé. Gertrudu učila vybraným způsobům přísně vychovávaná španělská královna, nás učily moderní Francouzky. Dámy nás považují za nemístně vyzývavé a příliš chytré. Čteme teologické spisy a pro tyto neochvějně věrné papežence klademe až příliš mnoho otázek. Nejoblíbenější syn lady Poleové Reginald je učencem v Římě a celý svůj život píše knihu o omylech církevní reformace. Možná bude velmi dobrá a můj otec, sám učenec, tvrdí, že bude vynikající. Já si však myslím, že by pro něj i pro jeho starou matku bylo lepší, kdyby se smířil s tím, že Anna přesvědčila krále, aby se stal protestantem, a že protestantská musí být i celá Anglie.

Lady Margaret a celá její urozená rodina podporují dceru staré královny, lady Marii, a nikdo netuší, kam až jsou ochotni zajít, aby jí zajistili návrat ke dvoru, a prosadili, že bude opět uznána princeznou a dědičkou krále a získá zpět svůj majetek a tituly.

Nenávidí naši princeznu Alžbětu, která ji nahradila, a naši královnu, která nahradila tu jejich. Z jejich uhlažených dvorských způsobů to však nikdy nepoznáte. Od ostrých špiček staromódních lomených čepců až po elegantní jednoduché kožené střevice jsou to vznešené šlechtičny, které na každého v nižším postavení shlížejí svrchu. A my se na oplátku ze všech sil snažíme, aby se na našem moderním dvoře cítily jako nepatřičné a přehlížené osoby náležející minulosti.

Lady Margaret Poleová se srdečně pozdraví s královnou neteří Margaret Douglasovou a vypyává se na její matku, dříve skotskou královnu regentku a nyní rádkyni jejího syna, skotského krále Jakuba. Stará dáma tiše podotkne cosi o Margaretině francouzském čepci a nadzvednutém lemu jejích šatů, odhalujícím její vyšívané hedvábné punčochy. Margaret se po jemném pokárání své bývalé vychovatelky začervená a Anna se hlasitě rozesměje a vypráví, že právě takové punčochy se nosí v Paříži, a dodá, že dokonce i hraběnka si musí pamatovat, jaké to bylo, když byla hezkou mladou dívkou, byť už je to tak dávno.

Anna si svou moc bezohledně užívá. Nestrpí, aby lady Margaret Poleová vstoupila do jejích soukromých komnat a dávala jí najevo, že ji považuje za nadutou prospěcháčku. Lady Margaret však ze své klidné důstojnosti nikdy nesleví, nikdy nezakolísá. Smířit tyto ženy by dokázal jedině George, nikdo jiný. Je sečtělý a umí mluvit jako sám Martin Luther. A jeho láska k Anně proměňuje nezázivné hry dvorské lásky v jejích komnatách v cosi něžného a upřímného.

Bez něho se hovory o lásce nesnesitelně vlečou. Nejedna mladý dvořan vejde do královniny komnaty v novém hedvábném pláštíku a s kyticí růží v ruce na znamení pravé lásky, ale záhy se zakoktáním zmlkne, neboť si předem nepřipravil žádný duchaplný proslov. Loutnista Mark přeruší svou píseň a jemným úderem

do strun se snaží upoutat naši pozornost a upozornit nás na jeho rozpaky, ale my se plachosti mladého šlechtice krutě vysmějeme.

Anna mě a George potřebuje, neboť nemá žádné vlastní přátele. Stala se královnou vlastním přičiněním a musí se spoléhat na dvořany, kteří se vyšvihli podobným způsobem. Každý touží po příležitosti přiživit se na jejím úspěchu. Její sestra Mary jí není k užitku, je spíš její soupeřkou než zastánkyní, neboť kdysi byla královou milenkou. Toto léto pobývá v rodinném sídle Boleynů na hradě Hever a Anna nijak nespěchá s tím, aby ji povolala zpět ke dvoru. Jsme dvorem prospěchářů a pokrytců a stoupáme vzhůru bez zábran a pevných základů.

Všem se tedy uleví, když se George nečekaně brzy vrátí domů. Cestu od navarrské královny a jejího bratra, krále Františka, zvládl za tři týdny a z francouzského dvora přiváží dary a poselství dobré vůle.

Z Paříže dovezl i novou tenisovou raketu a přísahá, že vyzve každého, kdo se mu postaví. Anna slibuje pro vítěze odměnu a mistr dvorských zábav připraví turnaj, na který pozve všechny urozené lordy u dvora. Začínají časně zrána a my, dámy, sedíme v parnu na tribuně královny, pod dřevěnou střechou, na niž praží slunce a během dne ji rozpaluje čím dál víc. Sledujeme hráče, kteří se potí a při obtížných úderech se vrhají vpřed, a snášíme otravné bouchání míčků o zadní stěnu dvorce a hlasité rány, když se míčky koulejí po střeše nad našimi hlavami.

„Mám vám donést bylinný odvar?“ šeptám Anně.

„Spíš můžete říct manželovi, aby si pospíšil a konečně skončil,“ odsekne Anna mrzutě.

George hraje poslední zápas proti králi, zrudlému a nezdolnému, oděnému do úboru z bílého lnu. Král už předtím odehrál dva zápasy. Zlatorudé vlasy mu ztmavly potem, vlhká košile se mu

lepí na svalnatou hrud', a když se natahuje, aby odrazil vysoký míč, nebo běží k síti, pohybuje se ladně jako tanečník ve výskoku.

George prohrává o několik bodů, v posledním zoufalém výpadu mine míček a se smíchem odejde z dvorce a zamíří k Francisovi Westonovi, který ho zabalí do ručníku. Král jen září a přichází pod královninu tribunu. Je vzrušený ze svého vítězství a posmívá se Georgeově pařížské raketě, ale požaduje ji jako svou trofej.

George mu ji bez váhání předá, ačkoli nás stála malé jmění, a řekne, že král je mnohem lepší hráč, příští týden se mu však při odvetě pomstí. Dámy mu přitakávají a jejich hlasy znějí jako hlahol zvonů. Všichni se shodnou, že král je silný a hbitý jako dvacetiletý mladík.

Ne tak Agnes. Celý turnaj strávila v chladivém prúvanu v zadní části tribuny, aby se vyhnula pálícím slunečním paprskům. Když se nakláníme přes zábradlí tribuny, abychom velebily krále a dobíraly si jeho soupeře, mlčí. Pak se však postaví vedle mě, a když si král otírá zrudlý a zpocený obličej rukávem košile, upustí kapesníček, který se snáší ke králi jako okvětní plátek. Král ho ve vzduchu chytí, jako by to bylo semínko bodláku, a přiloží si ho na rozpálenou líci. Vzhledne k ní a přitiskne si kapesníček ke rtům.

Anna se nepřestane usmívat. Předá mu svou turnajovou cenu – zlatou sponu na klobouk – a vrátí se zpět do paláce do svých komnat. Své dámy pošle, aby šily košile pro chudé; vždy jsou to košile pro chudé, když zuří.

Pokyne Georgeovi a mně, abychom ji následovali do ložnice. Rychle za námi zavřu dveře, aby nikdo jiný neslyšel bouři, která propukne ve chvíli, kdy osamíme.

„Viděli jste to. Uráží mě!“

George je rozehřátý z tenisového dvorce. Kolem krku má ručník a mušelínová košile se mu lepí na záda. „Musím se jít umýt.“

„Ne, zůstaň. Viděl jsi, co udělala. Uráží mě.“

„Páchnu jako kůň.“

„To nevadí. Řekni mi, co mám dělat. Vrhá se na něho!“

„Dovol, abych se alespoň opláchl.“

Mávnutím ruky ho propustí a George vejde na velkou toaletu sousedící s její ložnicí. Slyšíme, jak se polévá vodou z velkého džbánu a mydlí se jejím jemným mýdlem. Konečně se objeví s mokkými, vodou zvlhčenými vlasy. Kolem pasu má osušku s vyšíтым Anniným královským monogramem, druhou má přehozenou přes ramena. Anna jeho nahotě nevěnuje pozornost.

„Viděl jsi ji. Divže s ním nesouloží mně přímo před nosem!“

„Začalo to, když jsem byl ve Francii?“

„Ničeho jsem si nevšimla,“ odpovím.

George si cípem osušky vytírá vodu z ucha. „Jane nic neunikne. Jestli nic nezapozorovala, je to teprve začátek. Takže to nic neznamená. Je to hra, hra dvorské lásky. Všichni ji hrajeme. Neustále. A ty nemůžeš mít námitky... ve tvém stavu...“

„Můj stav má být mou spásou!“

George na mě pohlédne, abych zasáhla.

„Váš stav je vaší spásou,“ souhlasím. „Znamená to, že se nad to musíte povznést. Jste neporazitelná. I kdyby král flirtoval s jinou, i kdyby se dokonce zamiloval...“

„Ale on už se zamiloval!“ ječí Anna. „Nekonečnou láskou! To není jako u vás. Váš sňatek byl domluvený!“

„Všechny sňatky jsou domluvené,“ řekne George rychle. „Jde o to, že ty sis ten svůj domluvila sama. A všechny sňatky jsou z lásky. Nevybral jsem si Jane, ale jsem rád, že mám za ženu dceru lorda Morleyho, která je tak věrná jako...“ Odmlčí se a snaží se představit si příhodné přirovnání pro věrnost na tomto dvoře prolezlém falší.

„Jako pes!“ odsekne Anna.

George mi položí paži kolem pasu. „Tedy každopádně je milující a loajální. A má pravdu! Jane má vždycky pravdu. A jak říká: jsi neporazitelná. Ale když čekáš dítě a král s tebou nemůže ležet, musí mít jiné ženy. Nebude přece žít jako mnich pět či šest měsíců, dokud se nenarodí tvůj syn a kněz ti po porodu nepožehná a ty se nebudeš smět vrátit zpět na své místo. Bude mít nějakou jinou! Předtím to tak vždy dělal.“

„Předtím!“ opakuje Anna. „Pochopitelně měl jiné ženy, když byl ženatý se starou královnou, která neustále přicházela o dítě! Byla stará a churavá a jejich manželství bylo prokleté. Jenže teď nebude mít žádnou jinou, jen mě! Šest let jsem si ho držela od těla! Šest let!“

„Nedržela sis ho od těla,“ zdůrazní George. „Oddávali jste se rozmanitým druhům polibků a rozkoše. Využívala jsi kouzla, francouzské triky.“

O tomto hříšném a zvrhlém chování jsem nic nevěděla. Skutečně jsem věřila, že to byla pouze dvorská láska. Své zděšení nedám najevo, Anna však bratrovi za jeho připomínku nepoděkuje.

„Skoro nic to nebylo. Ale teď bych to mohla zkusit znovu! Proč bych ho neměla odmítat dalších šest měsíců?“

Jeich manželství trvá necelé dva roky a bylo uzavřeno – zcela výjimečně – z lásky. Anna ze sebe vytvořila nový typ královny, nový typ manželky: milované manželky, milované královny lásky. Stvořila novou éru pro ženy, uznávané pro jejich krásu a intelekt. Má taková královna, provdaná z lásky, zajištěný trůn stejně bezpečně jako ta, která se zavázala ke chladnému mezinárodnímu spolenectví? Anebo by manželství uzavřené z lásky mělo trvat jen tak dlouho, dokud trvá láska? A musí být manžel, který se oženil z lásky, znovu a znovu sváděn a dobýván?

My na to pochopitelně odpověď známe. Král nám ji dává při každém rytířském klání, v němž zvítězí, v každém představení, v němž hraje hrdinu. Denně musí být obletován, sváděn a každý den se musí zamilovat. Nikdy se nenabaží hry dvorské lásky. Znovu a znovu, každý den, musí podlehnout lásce, nové, svěží, vášnivě.

To vše se úspěšně dařilo, když byla Anna novomanželkou na líbáncích, a my, ctižádostiví dvořané, jsme se postarali, aby jí král při hudbě a tanci pokaždé vtančil do náruče. Jak ale může manželka s outěžkem tančit jako svůdná dívka? Co může dělat, když církev králi přísně zakazuje navštěvovat ji na loži?

„On si nikdy nepřestane hrát na dvoření,“ řekne George mírně. „Musí být neustále zbožňován. Bude to pokaždé totéž, když budeš čekat dítě. Musí být skvělým milencem, nade všechny žádoucím. A ty to víš! Musíš se dívat stranou a vědět, že až mu dáš syna, jsi zpátky ve hře. A do té doby předstírej, že to nevidíš.“

„I stará královna dělala, že to nevidí!“ zvolá Anna hořce. „Nikdy proti mně neřekla ani slůvko, dokud už nebylo příliš pozdě! A vidíš, kam ji to zavedlo? Na hrad Kimbolton s ubohou domácností s půl tuctem sloužících. Je z ní princezna vdova a její dcera se teď jmenuje lady Marie a nikdy už nebude rozkazovat jako princezna. Kdyby mu to královna zarazila hned na začátku, dnes bych tady nebyla – a ona by nebyla tam, kde je!“

George se rozesměje, je to mistrovský kousek. Jen on si troufá se jí posmívat, když zuří. Polonahý ji vezme do náruče. „Tebe by nikdo zarazit nedokázal,“ ujišťuje ji. Objímá ji, houpe ji ze strany na stranu a Anna zavře oči a položí mu rozpálenou tvář na jeho chladnou, holou hruď. „Anno, drahoušku. Počkej, jak ti to říkal? Dáma mého srdce!“

Anna se neochotně zachichotá, když si vzpomene na královny neobratné básně. „Nechť se nikdy nerozloučíme!“

„Panna zmítaná bouří,“ připomene jí George a Anna se upřímně rozesměje a opře se o něj.

„Nemohu mu to vyčítat,“ řekne. „To byl jeden z mých horších veršů.“

„Byl přímo geniální,“ ujišťuje ji George. „A vždy budeš láskou jeho života. Agnes nic neznamena. Nesnižuj se k tomu, aby sis stěžovala na dívku, jako je ona. Neupozorňuj na ni, abys na ni zbytečně nepřitáhla pozornost dvora. Ignoruj ji a král se jí bude dvořit a dostane ji a pak se jí nabaží a najde si další Agnes. Během tvé vlády si najde tucet takových Agnes. Nedbej na to. My zvítězíme. Jsi královna, a jakmile budeš mít syna a dědice, už ho ani nebudeš ve svém loži potřebovat.“

Myslím, že ji už uklidnil a bouře pominula.

„Sliboval mi, že mě bude milovat navždy,“ namítne Anna popuzeně.

George pokrčí rameny. „Oženil se s tebou. To je navždy.“

Kateřina Aragonská vyhoštěná na nehostinný hrad nám ovšem ukazuje, že tomu tak není.

„Agnes opustí dvůr, pokud vás opět rozruší,“ navrhnou. „Vaše matka si může promluvit s jejími rodiči.“

„To je pravda,“ mírní Annu George. Posadí ji do křesla a sejmeme jí z hlavy těžký francouzský čepec. „Odpočivej,“ nabádá ji. „Odpočivej a kvůli dítěti se snaž být v klidu. Toto dítě všechno napraví.“ „Jane se může Agnes zbavit.“

„Nevím jak...“ začnu a pohlédnu na George.

Oba se dají do smíchu a oči jim potutelně svítí. „Ach, Jane, jen se nedělejte!“ zvolá George. „Už jste u dvora dost dlouho.“

„Polejte jí inkoustem šaty nebo vínem její lůžko, uvolněte jí podbřišík, aby jí sklouzlo sedlo a spadla z koně,“ směje se Anna.

„Nemohu jí uvolnit podbřišík!“

„Ne, nezabijte ji,“ souhlasí George.

„Podstrčte jí do truhlice zakázanou knihu a pak ji nahlaste,“ navrhuje Anna. „Potřete jí boty psím lejnem. Anebo zkrátka povězte dívkám, že ji nemáte ráda, a ony už se postarají o zbytek za vás.“

„Mám dbát na jejich kázeň, ne je šikanovat. Budou mě nenávidět!“

„Nezáleží na tom, kdo vás nenávidí, když my vás milujeme.“ Anna ví, na jakou strunu zahrát. „Milujeme vás! George svou moudrou manželku ochrání, hrabě, můj otec, ochrání svou snachu a můj strýc, vévoda, ochrání svou neteř. Pamatujte, jste Boleynová, z rodu Howardů. Patříte k nám a nikdo proti vám nic nezmůže.“ Zarazí se a usměje se na mě. „Drahá Jane! Hleďme, jak se rozplývá při pomýšlení, že je milována!“

George ke mně přistoupí a vezme můj obličej do dlaní. „Nejdražší Jane,“ řekne sladce. „Má milá ženuško. Zbavte se Agnes. Kvůli nám. Uděláte to z lásky?“

Téhož večera si král vyžádá řadový tanec: páni tančí ve vnějším kruhu, dámy ve vnitřním. Král začne s Annou jako se svou partnerkou, postupuje kruhem, zatančí si s každou dámou, a nakonec se opět vrátí ke své manželce. Každou dívku polije ruměncem, když ji vezme za ruku: král vzbuzuje touhu pouhým svým dotekem, stejně jako svým dotekem uzdravuje nemocné. Cítím, jak mi hoří tváře, když mi šeptá: „Ach, Jane! Roztomilá Jane! Tančil jsem přes celý sál, jen abych se k vám dostal!“

Ve svých téměř třiačtyřiceti letech je už starý, ale já jako všichni ostatní u dvora jeho věk nevnímám. Je stále hezký, s vlnitým plnovousem kolem smyslných úst a s modrýma očima, které se na mě usmívají, když mě uchopí za ruku a já cítím její teplo. Pro

mě, pro nás všechny, zůstane vždy okouzlejícím spanilým mladíkem – králem, který nastoupil na trůn v sedmnácti letech, oženil se z lásky se španělskou princeznou a přísahal, že Anglii promění v nejskvělejší království Evropy. Má stále lehký krok jako dříve. Otočí mě a přitáhne mě k sobě. „Jane, přísahám, že kdybyste nebyla má švagrová...“

Cítím, jak se mi do tváře vlévá ruměnek. Dříve byl král milencem obou sester Boleynových, spával s Mary, když se zamiloval do Anny.

„Královna by mi dala setnout hlavu,“ zašeptám a on se zasměje, stiskne mi ruku a odtančí.

Mark Smeaton, mladý loutnista, by měl stát mezi hudebníky, ale tančí ve vnějším kruhu, a když se ocitne vedle Anny, malou chvíli otálí, aniž by však vypadl z rytmu.

Tanec ode mě odvede krále k Agnes, která náhle zakopne o lem svých šatů a padne králi do náruče. Od mladé dvorní dámy je to neslychaná nestydatost a je zřejmé, že musí být pevně odhodlaná strhnout na sebe jeho pozornost. Mark na okamžik zpomalí tempo, král cosi šeptá Agnes do ucha. Ta se rdí jako nevinná panna, znovu najde rovnováhu, a Mark pokračuje ve hře, jako by se nic nestalo. Král zamíří k další dámě, ale já si všimnu, jak se ohlédne, a jak Agnes potřese hlavou a téměř neslyšně řekne: „Neodvážím se!“, což je přesně heslo dvorské lásky, které kdysi pronášel o Anně.

To je dostatečný důkaz. Poté, co tanec s úklonami a pukrлаты skončí, vyklouznu ze síně a zamířím do královniných komnat. Když mímím servírovací stůl, zvednu z něj džbáněk s teplou smetanou. Zaklepu na dveře pokoje neprovdaných dvorních dam, ale nikdo neodpovídá. Deset dívek zde spí po dvou v pěti pohodlných postelích. Agnes se dělí o lůžko u dveří, na malém klekátku

u postele má položenou svou modlitební knížku a vedle ní růženec. V nohou lože stojí její truhla na šatstvo. Odhrnu přehoz a příkrývku a vyliji mléko na prostěradlo, z něhož prosákne do lůžkovin a do matrace vyplněné vlnou. I když vše třikrát vyperou, lůžko nepřestane čpět zksylým mlékem. Její spolunocležnice řeknou, že se v posteli pomočila a odmítnou s ní spát a jejich služky budou tvrdit, že Agnes zapáchá. Bude strašlivě zostuzena.

V noci vylezu k Anně do její ohromné vyřezávané postele a lehnu si vedle ní. „Viděla jste ji?“ zeptá se mě. „Viděla jste ji s ním?“

Přikývnu.

„Dala jste jí nějakou výstrahu?“

„Mléko do postele.“

Anna se rozesměje jako mladá, rozpustilá dívka. „Jane, vy jste ta nejlepší švagrová.“

Také se směji. Tak to vypadá, když se člověk stane skvělým dvořanem. Dokážu se snížit k těm nejbanálnějším zlomyslnostem, anebo se mohu ujmout té nejvýznamnější diplomatické mise. Nikdo kromě mě a George nedokáže pro naši královnu vykonávat obojí.

Spíme s Annou schoulené k sobě, jako dvě milující se sestry, a já si říkám, že to je život, po němž jsem toužila. Smím sloužit s láskou a být za to chována v úctě. Toto je rodina, jakou jsem si přála, když mě v dětství poslali z domova ke dvoru. Toto je láska, již jsem tehdy postrádala, neboť mě vychovávali jako dvorní dámu, nikoli jako milovanou dceru. Toto je žena, jakou jsem chtěla být: v centru moci, ve službách mocné ženy.

Vzbudí mě Anna, která mi tiskne ruku tak silně, jako bych měla zápěstí ve svěráku.

„Co?“ ptám se rozespale.

„Sežeňte George!“

„Cože?“ opakují tupě. „Cože?“

„Vstaňte, rozsviňte svíčky a přiveďte George, vy zatracená huso!“ procedí Anna skrz zařaté zuby. Potlačí bolestné zaúpění.

Cítím, že prostěradlo pode mnou je vlhké, a na okamžik mě ve zmateném polospánku napadne, že nám Agnes také rozlila do postele mléko, aby se nám pomstila. Když se ho však dotknu, prsty mám ve tmě tmavé.

Od uhlíků v krbu zapálím svíčku a prudce odhrnu příkrývky. Anna leží v rozšiřující se rudé kaluži.

„Sežeňte George!“

Nepřu se s ní. Přehodím si přes ramena župan a proletím dveřmi vedoucími do královských komnat a bosá pádím chodbou. Dveře našich komnat nejsou zamčené. Přeju síni do ložnice a zatřesu Georgeovým nahým ramenem.

Ihned se ke mně otočí. „Jane, co se děje?“

Se záchvěvem hrůzy si všimnu, že má ruka zanechala na pokrývce krvavou skvrnu. George si toho také všimne. „To je Annina krev,“ řeknu. „Přichází o dítě.“

Rychlým pohybem vyskočí z postele a natáhne si košili a kalhoty. Chci, aby mě objal, ale odstrčí mě.

„Sežeňte porodní bábu,“ nařídí mi.

„Nevím, kde ji hledat!“

„Tak vzbudte mou matku! Ale jen ji. Nikomu jinému ani slovo.“

„Počkejte na mě... nemůžete vejít do Anniny ložnice bez doprovodu...“

On už však s hořící svíčkou v ruce prochází dveřmi tak rychle, až se plamen svíce zachvěje a ozáří jeho hezkou tvář, připomínající masku strachu.

Komnaty Boleynových sousedí s našimi. Zaklepu na zbrusu nový dřevěný štít se třemi černými býky a krvavě rudým obráceným V a vejdu dovnitř. Za vstupní síní je přijímací komnata, soukromá komnata a ložnice Boleynových. Po špičkách projdu pokoji a ucuknu, když se bosou nohou dotknu vonných bylin roztroušených po podlaze. Zaklepu na dveře ložnice a slyším dunivé chrápání svého tchána.

Nikdo na mé klepání neodpovídá. Otevřu dveře a nakouknu dovnitř.

Moje tchyně, hraběnka z Wiltshiru, leží na své straně lože otočená ke dveřím. Oči má zavřené. Vedle ní spí pod hromadou kožešin můj tchán.

Jemně se dotknu jejího ramene čistou rukou, zakrvácenou mám za zády. „Jde o Annu,“ šeptám, „Je jí zle.“

Hraběnka se okamžitě probudí a vyklouzne z lože, aniž by vrušila svého spícího manžela. Župan má přehozený přes pelest, kožené trepky u postele.

„Dítě?“

„Nevím.“

Vím, ale netroufám si to vyslovit. „George mě poslal, abych vás vzbudila, a přivedla porodní bábu.“

„Má služka ví, kde ta osoba bydlí,“ řekne hraběnka. „Vzbudte ji a povězte jí, aby přivedla Emily la Leche z jejího domu v Duck Lane. Povězte jí, že jste to vy, komu je špatně, a že jsem nařídila, aby ji za vámi zavedla do královských komnat.“

Pochopím, že Boleynovi mi dají mrtvé dítě dříve, než budu mít živé. Elizabeth Boleynová nečeká na můj souhlas a spěchá ven. Mávne rukou ke dveřím svých služebných a pak odejde. Nevezme si ode mě svíčku, chvátá zšerelou galerií bez světla, jako by potmě viděla jako kočka.

Dám její služce pokyny a pak chvátám dál královskou galerií. Plamen svíčky se v teplém průvanu chvěje. Vedle komnat Boleynových se nachází větší apartmá přidělené vévodovi z Norfolku. Thomas Howard zde žije sám, v odloučení od své manželky, která zůstala věrná Kateřině Aragonské, zatímco my ostatní nikoli. I přes pozdní hodinu se dveře otevřou ihned, jakmile na ně tiše zaklepu.

Sluha čeká, až promluví.

„Je zde Jeho Milost?“

Sluha se ukloní, pokyne mi, abych vešla dovnitř, a s téměř nehlučným klapnutím za mnou zavře. Přejde prostornou síní ke dvojitém dveřím vedoucím do velkolepé ložnice a zaškrábe na dubovou výplň dveří. Ty se také okamžitě otevřou a objeví se Thomas Howard, vévoda z Norfolku, v bohatě vyšíváném županu, naprosto bdělý, s protáhlou tváří zbrázděnou vráskami. Nedává najevo žádné překvapení.

„Ano? Jane?“

Jsem jeho očima a ušima od chvíle, kdy jsem jako malá osamělá dívka přišla poprvé ke dvoru. Thomas Howard byl jediný ze všech, kdo si mě všímal. Říkal, že jsem malé chytré zlatíčko a dával mi stuhý, když jsem mu přinesla nějaké novinky. Chválil mě za mé vědomosti a ptal se, co řekla královna španělsky, když osaměla se svým velvyslancem, nebo co šeptala latinsky svému zpovědníkovi. Kdo ji navštívil a vešel do jejích soukromých komnat. Kdo byl její lékař a proč pro něj potají poslala?

Když jsem se provdala za George, stal se vévoda mým strýcem a hlavou mého rodu a řekl, že ho mám považovat za svého otce. Že za ním musím přijít se všemi svými malichernými starostmi, se všemi malými tajemstvími. Zejména mu musím vyprávět o královně, na niž král zanevřel a zamiloval se do mých švagrových: nejprve do Mary a poté do Anny.

Nosila jsem mu zprávy o dění v královniných komnatách. Zprvu to byly triviální klíčky, pak jsem se naučila číselný kód, který španělští diplomaté užívali při psaní tajných depeší, a opisovala jsem královniny dopisy. Upozornila jsem ho, když jeho manželka Elizabeth, mladá vévodkyně z Norfolku, ukryla do košíku se sevillskými pomeranči zprávu královně. Vévoda moje sdělení použil proti své manželce a zavřel ji daleko od domova a od jejích dětí. Nejdřív jsem byla zděšená, že jediné mé slovo zničilo té ženě život, odloučilo ji od dětí a její domov proměnilo ve vězení. Ale současně jsem byla pyšná, že tak významný muž jako vévoda důvěřuje mně, dítěti, více než své manželce. Mé udání mělo pro něj větší váhu než zapírání jeho ženy. Odhalila jsem tajemství, předala jsem ho svému ochránci, a on využil svou moc. Měla jsem pocit, jako by ta moc náležela mně, jako bych svou moc získala svým tajemstvím.

Poté už mi naprosto důvěřoval. Společně jsme sledovali růst tak zvané španělské kliky – skupiny zrádců, která vznikla u dvora a získala stoupence po celé zemi. Byla financována Španělskem a římskokatolickou církví a spojovala řadu starých šlechticů i mnohé členy staré královské rodiny. Ti všichni přísahali, že budou bránit starou královnu proti králi, přísahali, že v Anglii znovu zavedou katolickou víru, přísahali, že lady Marii opětovně vrátí postavení jediné a právoplatné dědičky trůnu, přísahali, že zničí Annu a nás všechny.

„Co se děje?“ zeptá se mě vévoda, který ví, že se muselo stát něco strašného, jestliže za ním přicházím bosá a v županu.

„Anna přichází o dítě,“ šeptám. „Její matka, vaše sestra, mi nařídila, abych přivedla porodní bábu.“

„Řekla vám, abyste mě vzbudila?“

„Ne. Je třeba držet to v tajnosti. Nikdo netuší, že jsem tady.“

„Výborně. Vraťte se k Anně. Dejte mi vědět, až to skončí. Tak či onak.“

Nedává najevo žádné zklamání, ačkoli je to konec naděje na královské dítě z rodu Howardů. Není to však vévodova jediná šance. Jeho dcera je manželkou krále levobočka, takže by mohl získat královské howardovské dítě od ní.

„Děkuji, že jste mě vyhledala, Jane. Spoléhám na vás.“

Pokloním se a vrátím se ke dveřím. Mlčenlivý sluha mi je otevře a já zaslechnu, jak se za mnou s tichým cvaknutím zavřou. Spěchám zpět ke královým soukromým dveřím do královniny ložnice.

Scéna v Annině ložnici je mi důvěrně známá a nesnesitelná. Byla jsem svědkem více než jednoho úmrtí, zde, právě v těchto komnatách, s úplně stejným pocitem nezadržitelného zoufalství. Tehdy to byla královna Kateřina, kdo ležel na loži s nohama zdviženými a podepřenými spoustou polštářů, s obličejem bílým jako její pokrývky, s modlitbou na rtech, růžencem v sevřených prstech a očima upřenými na krucifix. Nyní je na jejím místě Anna. V ruce drží Bibli, nově přeloženou do angličtiny, oči nespouští z bratrova obličeje. Oba šeptají žalm, aby si dodali odvalu v údolí smrti.

Annina matka ji pevně zabalila, jako by ručníky mezi jejíma nohama mohly dítě zadržet na místě. Bělostí lůžkovin prosakuje krev, George mumlá: „Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty, vždyť ty jsi se mnou, i když půjdu roklí šeré smrti. Nebudu se bát, nebudu se bát. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.“

Dlouhou dobu se neozývá nic kromě tichého žalmu. Kolem žaluzií prosvítá světlo. Pak zaslechnu zpěv ptáků, radostné trylky kosa. Nyní se už rozednilo tak, že plameny svíci vypadají

nažloutle a křiklavě, a tak je zhasnu. Šířící se skvrna na prostěradle už není ve tmě černá, ale rudá jako marmeláda. Brzy se probudí služebnictvo, někdo zkusí otevřít dveře a pozná, že nad královním zkrvaveným ložem se bdělo celou noc.

Nehybná Anna mlčí, oči upírá na bratrovu zachmuřenou tvář, když se modlí jako kněz, a její matka jí vkládá mezi nohy další ručníky.

Chci je oba obejmout, chci obejmout samotný čas, aby tento strašlivý den nikdy nenastal. Místo toho svírám sloupek postele a šeptem na jejich modlitby odpovídám: „Amen, amen.“

Vyruší nás tiché klepání na dveře. Napůl oblečená služka šeptá: „Jedna z Boleynových služebných tvrdí, že tuto dámu si vyžádala lady Rochfordová...“

„Ano,“ řeknu a pootevřu dveře. „Pojďte dál.“ Vtáhnu porodní bábu do komnaty a před čekající služkou a služebnou Boleynových přibouchnu dveře.

„To je lady Rochfordová,“ řekne Elizabeth Boleynová a ukáže na Annu. „Přichází o dítě?“

Ta žena odloží šál, odhrne pokrývku a rozbalí zakrvácená prostěradla. Zavane ke mně sladký pach krve a tělesných šťáv.

„Nepřichází o dítě,“ odpoví a všichni k ní vzhlednou s nevěřící nadějí na zázrak, jako by nás přišla spasit, jako by přišla spasit samotnou Anglii. Dokonce i Anna zvedne hlavu, kterou si opírá o Georgeovo rameno.

„Nepřichází?“ šeptám.

„Už o něj přišla,“ prohlásí žena s krutou upřímností. „Je po všem. Všechno je to pryč. Tady...“ rozbalí ručník, aby nám ukázala malou změť krvavých chuchvalců. „To bylo ono a není toho moc k vidění. Je po všem. Ta krev je jen zbytkem. Nejspíš za pár týdnů přestane krváčet.“

Anna zaboří hlavu do ohbí Georgeova ramene a krku. On se k ní skloní a obejmě ji, takže vypadají jako dvouhlavý pes Orthus, jako jedno podivné stvoření se dvěma tmavými hlavami a jedním párem roztažených nahých nohou, vyrůstajících ze změti zakrvácených prostěradel.

„Jsem prokletá,“ šeptá Anna. „Královna mě proklela.“

„Je to pryč?“ ujistí se Elizabeth Boleynová chladně. Není to poprvé, co seděla u královny, když porodila mrtvé dítě. Nejednou balila zakrvácená prostěradla s královniným monogramem, páčila malé chuchvalce a poté popel smetla do latríny.

„Už dávno,“ odpoví porodní bába.

„Může mít ale další dítě?“

„Nic jí v tom nebrání, pokud její manžel dokáže odvést svůj díl,“ odpoví žena mile.

„Zůstaňte tady a omyjte ji. Musí se co nejdřív postavit na nohy a jezdit na koni a tančit.“

„Ženský úděl.“ To je vše, co ta stará žena podotkne a smutně se přitom pousměje, jako by bylo všeobecně známé, že k ženskému údělu patří jízda na koni, tanec, početí a porod a úklid zakrvácených lůžkovin i zlomených srdcí. Pak vstane a odnese krvavá prostěradla na převét.

„Až ta žena skončí, zaplaťte jí,“ poručí mi moje tchyně. „A připomeňte jí, aby držela jazyk za zuby.“

Obrátí se k odchodu a pohlédne na Annu a George, kteří jsou stále propleteni v objetí. „Vrať se do své komnaty, Georgi,“ nařídí mu náhle popuzeně. „Tady bys vůbec neměl být.“ „Co máme říct?“ zeptám se jí.

Zastaví se ve dveřích. „Neřekneme nic. Nikdy jsme to dítě oficiálně neoznámili. Žádné dítě nebylo, nikdy jsme neřekli, že je.“

„Oznámila to králi,“ zdůrazním tiše, když Anna i George mlčí.

„Přizná, že se mylila, měsíc či dva nedostala měsíčky a doufala... Nikdy nevyslovíme slovo ‚potrat‘. Ani ‚mrtvě narozené‘. Nikdy neřekneme ‚mrtvé‘.“

„Vznešená matko, jel jsem do Francie,“ připomene George tiše. „Sdělil jsem francouzskému králi, že Anna je těhotná a že ho navštívíme, až se její syn narodí.“

„Král Francie si stěžovat nebude, nebo snad ano? Bude se z našeho zármutku nesmírně radovat. Ale nezáleží na tom, co si myslí francouzský král. Záleží na tom, co si myslí náš král. Záleží na tom, že král nikdy znovu neuslyší slovo ‚potrat‘. Nikdy se nedozví, že se jeho dítě narodilo mrtvé. To už slyšel mnohokrát od své první manželky. Od Anny to nikdy neuslyší.“

Dalších několik dní sleduji, jak my Boleynové a Howardové bezostyšně lžeme a kohokoli, kdo nám odporuje, vyzýváme, ať dokáže opak. Já jsem klíčem k této šifře lží, neboť mi lidé kladou šeptem otázky, které by se neodvážili položit Annině matce Elizabeth Boleynové nebo jejímu strýci Thomasi Howardovi. Znovu a znovu jim sděluji, pochopitelně přísně důvěrně, že si Anna myslela, že čeká dítě, ale její dny se pouze o měsíc či dva zpozdily. Drobný omyl, u novomanželky přirozený. Nejrychlejší způsob, jak u tohoto dvora rozšířit nějakou historku, je zavázat posluchače mlčenlivostí.

Jedinou osobou, která má právo znát pravdu, je král, ale on se neptá. Jeho dvůr, jeho náboženská reforma, revoluce v jeho zemi, celý jeho život, to vše je založeno na víře, že mu jeho první manželka nedokázala dát syna, neboť jejich manželství bylo neplatné, a tudíž Bohem nepožehnané. Avšak jeho nové manželství platné je, ergo mu Bůh žehná, a proto bude mít syna. Je to věc logiky, královy vlastní logiky, která nemůže být popřena. Cokoli se Anně

stalo, a my jedním hlasem tvrdíme, že se jí nestalo vůbec nic, královo sémě nemůže selhat. A protože dokonalý král má dokonalou manželku, musí s ní splodit i dokonalého syna.

Gertruda Courtenayová nás poctí svou další nevítanou návštěvou, a mně se podaří s ní půl hodiny hovořit, aniž bych se odchýlila od naší lži. Všechno, co řeknu, se do hodiny ocitne na psacím stole španělského velvyslance a do měsíce se bude číst v Toledu. Markýza se mě snaží přimět, abych připustila, že šlo o potrat, ale já na ni vykulím své světlešedé oči a odpovím, že mladá manželka, mladá matka je náchylná k omylu, avšak příště k žádnému omylu nedojde a narodí se chlapec. Gertruda Courtenayová může tuto zprávu předat španělskému velvyslanci, starým lordům i skrytým papežencům. Může ji rozhlásit na západě země, kde její rodina vládne, jako by to bylo jejich království. Může to pošeptat lady Marii a napsat staré královně. Nezáleží na tom, zda tomu španělská klika věří, či ne. V Anglii platí nový zákon – Annin zákon, který schválil Annin parlament, a ten říká, že Anna je královnou a její syn bude příštím králem. Ať už se narodí tento rok, nebo příští, je to zákon a stále platí.

Anna vstane z lože za několik dní. Večeří s dvořany, baví krále tak, až burácí smíchy, tančí s ním, usmívá se do jeho vlídné tváře, chválí ho za jeho návrhy, jimiž chce přispět k reformě církve. Nikdo nepodotkne, že měla břicho zakulacené, ale nyní je ploché.

Vévoda z Norfolku, Annin strýc, je jediný, kdo o tom mluví. Nikdy však se svou neteří královnou, či s její matkou, svou sestrou. Jsem to já, koho po hostině následuje do potemnělého zákoutí velké hodovní síně, když sloužící odtáhnou stoly, aby udělali místo k tanci.

„Je už nyní v pořádku?“ Tmavýma očima mi zkoumavě přejeje tvář a obrátí ke mně svůj štíhlý obličej s tvrdými rysy.

„Ano, je, Vaše Milosti.“

Anna se směje s králem a odvádí ho ke karetnímu stolku, aby si zahrál whist s Georgem a královým švagrem Charlesem Brandonem.

„Je schopna počít další dítě? S Alžbetou to šlo snadno, že? Má sestra mi vykládá jenom samé lži.“

„Důvěřujete vůbec někomu, Milosti?“ zeptám se zvědavě.

„Důvěřuji vám,“ odpoví. „Nikdy jste si nevymýšlela, nikdy jste nepřekrcovala pravdu. Máte oči otevřené a netrpite zbytečnou přecitlivělostí. To je důvod, proč vám dávám přednost před ostatními, mé malé zlatíčko. Bude mít Anna další dítě?“

„Porodní bába řekla že ano, pokud její manžel dokáže odvést svůj díl.“

„Proboha! To že řekla porodní bába? A všichni ji slyšeli? Zpochybnila královu mužnou sílu?“

„Ach, to ne. Ona nevěděla, že mluví o králi. Udali jí mé jméno. Myslela si, že mluví o Georgeovi. Myslela si, že to já jsem potratila.“

Ve tváři se mu mihne soucit. „Není důvod, abyste se vzdávala naděje. Ještě vám není ani třicet let, máte spoustu času.“

Přikývnu. Dítě by mě ještě pevněji spojilo s touto rodinou. Chci, aby mě považovali za skutečnou Boleynovou, za matku chlapce z rodu Howardů, spřízněnou krví a věrností.

„Teď vás, Jane, žádám, abyste zjistila, kdy přesně Anna znovu počne. Sdělíte mi to při prvních příznacích. Nikoli tehdy, až se Anna uráčí to oznámit. Jakmile něco zjistíte, cokoli, ihned mi to oznámíte.“

Dobrý dvořan potřebuje svého ochránce a mocný muž potřebuje informace. Tvoříme spolu pár, jako sokol se sokolníkem. Já pro něho lovím, on mě chrání.

„Slyšel jsem, že Anna prosazuje další zákon, podle něhož jí všichni musejí odpřisáhnout věrnost. Je to tak?“ táže se mě. „Nestačí jí, že její děti, Alžběta a další, které přijdou po ní, jsou stanoveni jedinými dědici a následníky trůnu?“

„To není vše, sire,“ odpovím. „Ona chce donutit všechny skryté stoupence španělské kliky, aby přísahali veřejně. Příliš mnoho lidí se jí klaní jako královně a jejím dětem jako následníkům, ale tajně zachovávají věrnost bývalé královně a lady Marii.“

„Dříve vždy platilo za bernou minci to, co člověk řekl.“

„Ne, s licoměrností je už nyní konec.“

„Mají snad přísahat věrnost nenarozenému dítěti?“

„Anebo čelit obvinění ze zrady.“

„To je chytré,“ připustí neochotně. „To se musí nechat, je to chytré. Odhalí to papežence. Mně to ale nevyhovuje, mého zetě to vydědí.“

Králov nemanželský syn Henry Fitzroy se téměř před rokem oženil s vévodovou dcerou Mary. Není to plnohodnotné manželství, neboť zatím nebylo naplněno. A nyní se zdá, že kvůli novému Anninu zákonu může celý tento triumfální svazek přijít niveč, protože ten mladík bude uznán pouze za královského levobočka, ale nikdy za následníka krále.

„Litujete toho sňatku?“ zeptám se zvědavě.

Mary Howardová toho rozhodně lituje. Když se s manželem objeví na veřejnosti, je chladná jako led; většinu času oba tráví odděleně.

„Král se o toho drahého chlapce stará jako jeho chůva,“ bručí vévoda. „Tvrdí, že je příliš mladý, než aby mohl s manželkou sdílet lože.“ Na okamžik se zamračí. „Nemůžete za mě u Anny ztratit slovo? V těchto dnech mi není nijak přátelsky nakloněna, ale stále jsme rodina, proboha!“

„Ta teď jedná na vlastní pěst,“ upozorním ho. „Králi se nelíbilo, že ulehla. A teď je tady Agnes Trentová.“

„Ta malá coura?“ Vévoda ztlumí hlas do podrážděného vrčení. „Můžete Anně sdělit, že pokud jde o Agnes, jsem na její straně. Nesmíme dopustit, aby se favoritka španělské kliky vloudila do králova lože. Nemůžeme dopustit, aby odváděla královu pozornost od Anny. Zbavte se jí, Jane. Udělejte vše, co musíte udělat. Zkrátka zařídte, aby Agnes zmizela.“

Ačkoli během dalšího dlouhého dne plného zábavy a radovánek nemohla Anna vypadat půvabněji, král večer nepošle žádný vzkaz, že ji chce navštívit v ložnici.

„Můžete mi v noci dělat společnost, Jane,“ řekne Anna a předstírá, jak je šťastná, když jí její dámy zaplétají vlasy a já jí podám bílý noční čepeček.

„Jeho Veličenstvo řeklo, že vstane časně zrána na modlitby,“ prohlásím.

Anna kývne. „Neexistuje zbožnější král než ten náš.“

Všechny dvorní dámy souhlasí a s úklonami se vzdalí.

„Vážně to řekl?“ zeptá se Anna příkře.

„Ne.“

„Je s Agnes?“

„Netuším. Vážně to nevím,“ odpovím, ačkoli to vím.

„Už po mně netouží tak jako dřív,“ podotkne Anna neklidně. Sedí u krbu a natáhne ruku po bylinné směsi, kterou užívá každý večer, aby její lůno bylo plodné a připravené přijmout královo semeno. „On je jedním z oněch problémů, kde řešení je samo o sobě problém.“

„To je *aporie*“.

„Proboha!“ vyštěkne Anna. „Vaše nevyčerpatelné vědomosti! Komu na tom záleží?“

Chvíli obě mlčíme. „Takže, jaká je ta otázka?“ zeptám se trpělivě. „Jaká je otázka, která je zároveň i odpovědí?“

„Král nedokáže toužit po ochotné ženě,“ odpoví Anna stručně.

„Nikdy žádnou nenutil!“

Hořce se usměje. „Ne. Ale po odmítnutí touží. Miluje staré romantické příběhy, v nichž panna prchá před svou touhou, miluje obraz sličné dívky, která odmítá toho nejlepšího z rytířů. *Lancelot a Ginevra*, zakázaná láska, to je celý on. Přesně tak jsem to dělala, byla jsem hrdinkou v jeho milostném příběhu. Vyzvala jsem ho, ať si zvolí. Jestli mě chce získat, musí svrhnout královnu a pak musí svrhnout papeže. Byl to stejně velký a vznešený cíl jako najít a skolit draka. A on ho splnil. Přesně jako v nějakém milostném příběhu. Triumfoval a získal svou odměnu – krásnou pannu. Mě.“

Upřeně hledí do ohně, jako by věštila osud. „A nyní před ním ta panna klečí na kolenou. Dívka zmítaná bouří doplula do přístavu a zakotvila. Takže co teď? Jak si má potulný rytíř poradit se ženou, jíž se dvořil, dobyl ji, oženil se s ní a spal s ní? Pochopitelně nijak. Pohádky je konec. Zadostiučinění králi nepřináší žádnou radost. Když spadne maska, jsem za ní já! Jeho manželka, která je k němu připoutána. Podle práva ho nesmím odmítnout, a on nedokáže toužit po ženě, která ho neodmítá.“

„Miluje hon, štvanici...“

Anna zavrtí hlavou. „Ne, je to mnohem horší. Normální muži milují hon a kořist. Ale pro něj existuje pouze hon. On nestojí o kořist, nestojí o uspokojení. Touží jen navždy hledat a nikdy nenacházet. Rád si sám sebe představuje jako statečného rytíře na hrdinné výpravě; pronásledování se mu líbí víc než já. Mě už našel a dobyl.“

„Počal s vámi Alžbětu...“ namítnu.

„Ale před svatbou!“ vykřikne Anna netrpělivě. „Copak to nechápete? Že to byla stále součást jeho hledání? Nepamatujete si na

ty scény, které jsem dělala, když jsem s ním nechtěla spát? Odmítala jsem ho šest let a málem ho dohnala k šílenství! Pustila jsem ho do svého lože, teprve když ze mě udělal markýzu a slíbil mi, že se se mnou ožení. A souhlasila jsem se svatbou teprve tehdy, když se vzepřel samotnému papeži. Ale poprvé je vždy jen jednou.“

Hledí na mě, jako bych já měla znát řešení.

„Jane, já jsem byla nejvyšší výzvou jeho života a nyní jsem jedinou ženou na světě, po níž nedokáže toužit. Může obcovat s usměvavou courou, na níž mu nezáleží, celým srdcem může toužit po nedosažitelně panně, ale nedokáže se zmocnit své věrné, milující manželky.“

Za tři dny poté, dlouho po půlnoci, pošle král Francise Westona se vzkazem, že navštíví Annu na loži. Popíjel se svými lordy celou noc, a když ho přivedou, opírá se těžce o zárubeň dveří. Nechám krále a královnu na loži, kde vedle sebe leží jako pár vytesaný na náhrobní desce, a projdu setmělou galerií do našich komnat.

George už má na sobě župan a mžourá do plamenů v krbu. Zvedne hlavu, nalije mi pohár a přitáhne mi ke krbu křeslo. „Napijte se. Bůh ví, že já už mám dost. Je v posteli?“

„Ano, ale nevím, zda to k něčemu bude.“

Pohrdavě zvedne obočí. „Bůh ví, že jsme udělali, co jsme mohli. Poslali jsme jí ho namol opilého. Přísahali jsme, že je po siru Gawainovi největším milovníkem všech dob. Opakovali jsme, že po ní všichni prahneme, vzdycháme po ní jako hladoví psi, ona se však neskloní před nikým jiným než před ním. Vzrušuje ho představa, že ji všichni chceme, ale on je jediný, kdo ji může mít. Dnes jsme zažehli jiskru, takže jí jen stačí, aby na něho skočila dřív, než zhasne.“

„Je to jeho manželka! Nemůže si hrát na nevěstku!“

George pokrčí rameny. „Musí něco udělat, aby od něj dostala další dítě. Cokoli, co zafunguje. Třeba použít francouzská kouzla... cokoli.“

Váhám. Stojím vedle jeho křesla a dívám se na něho, jak zírám do plamenů. „Ale Georgi, jako manželka nesmí podněcovat chlípnost. Početí prince musí být posvátným aktem. Svědomí nedovolí Jindřichovi použít francouzské triky a církev zakazuje, aby na něj královna nasedla. Neměla by se snížit k oplzlým hrátkám. Není to... majestátní, hodno královny.“

George si pohrdavě odfrkne. „Když bude majestátní, tak ji neošuká.“

Nakloním se k němu a obejmu ho pažemi. Po chvíli si o mě opře hlavu a já ho políbím na spánek a zachmuřené čelo. „A co my dva?“ šeptám. „Půjdeme na lože?“

„Ale budeme spát,“ řekne. „Pil jsem přes míru a jsem ještě méně k užitku než král.“

## GREENWICHSKÝ PALÁC

---

PODZIM 1534

George má na starosti královskou smečku honičích psů a k jeho povinnostem patří zajistit, aby hon proběhl dokonale a k plné spokojenosti všech dvořanů. Král a jeho přátelé jsou vynikající jezdci, vycvičení pro útok jízdy. Scházejí se na nádvoří před stájemi, smějí se a s křikem uzavírají sázky na dnešní den plný zábavy. V tomto pozdním období budou lovit vysokou a krutě o sobě žertují, že jsou sami jako jeleni v říji.

Štolbové přivádějí koně, kteří se vzrušeně vzpínají a trhají otě-  
žemi, a jezdci vyskakují na nástupní schůdky, aby mohli nased-  
nout. Král je pro jízdu rok od roku těžší. Jeho kůň je dobře osvale-  
ný velký chapman se silnými plecemi a mohutnými boky. George  
jede vedle něj na své nové, kaštanově hnědé klisně.

„Ta nevydrží ani den,“ popichuje ho král.

„Vsadíte si na to guineu, sire?“

Král se směje a sázka je uzavřena.

Agnes jede na pěkném šedákovi, vidím ji, jak nasedá a chopí  
se otěží. Můj podkoní mi přivede mého bělouše, dar od vévody  
z Norfolkku. Vyhoupnu se do sedla a vedu ho k Agnes.

„Netlačte se ke králi,“ řeknu jí. „Pojede s mým manželem,  
vikomtem.“

„Jestli mi přikáže, budu mu muset jet po boku.“ Zpod své zele-  
né sametové čapky se na mě usmívá. „Anebo chcete, abych králi  
řekla, že jste mi to zakázala?“

„Chci, abyste se chovala jako mladá žena, která ví, kde je její  
místo,“ odseknu. „Sloužit v královních komnatách je pocta, být  
dvorní dámou je umění. Nedere se do popředí jako nějaká šlejiř-  
ka z rybiho trhu.“

„Jistě,“ odsekne suše. „Ale královna byla zprvu mladší dvorní  
dámou stejně jako já nyní. A její sestra Mary také. Ty se nikam  
nedraly?“

Moje další pokárání přehluší troubení rohů a štěkot psů, kte-  
ří se vyhrnuli ze dvora psince a uhánějí do velkého parku, přes  
veřejnou cestu, podél níž čekají prostí lidé a zdraví nás, když je  
míjíme. Agnes se na mě triumfálně usměje, popustí koni otěže  
a nechá ho, aby vyrazil vpřed za ostatními.

Vjedeme hluboko do lesa velké obory a pak čekáme, zatímco  
psi se vrhají po stopě, honci na ně volají jménem, sledují, jak drží

stopu, otáčí se a znovu po ní vyráží. Pak se náhle ozve vytí prvního psa, ostatní se k němu se vzrušeným hlasitým štěkotem připojí, a všichni se ženou za nimi, nejdříve honci a za nimi ostatní lovci s králem v čele a Georgem, který je mu v patách. Jezdci se řítí tryskem tam, kam je vedou psi, přes potoky a padlé stromy a přes živé ploty a příkopy. Já jedu opatrně až na konci lovecké společnosti, živé ploty raději objedu, než abych je přeskočila, a hledám si cestu po travnatých stezkách, místo abych se prodírala obtížným terénem. Ale muži padí vpřed, jako by jim šlo o život, a některé dámy je v té v bezhlavé jízdě následují.

Štvaný jelen se ocitá v úzkých a umírá rychle. Jeden honec zadrží psy, a tři další se chopí ubohého zvířete a zvednou mu hlavu, aby mu král mohl jedinou vražednou ranou proříznout hrdlo. Je to dokonalý závěr dlouhého, vzrušujícího honu. Zvíře je poraženo, bezmocně leží před králem, a pak vytryskne proud krve. Král, nadšený ze štvanice, si otírá krev z dýky, a když vidí, že Anna ve svých nosítkách ještě nedorazila, pokyne Agnes, aby ho doprovodila do malého stanového městečka, které pro nás sloužící postavili na lesní pasece.

Koně se zastaví, král se těžce sveze ze sedla a vztáhne k Agnes paže. Ta pustí otěže, položí mu ruce na ramena, jako by to byl její podkoní, a král ji zvedne ze sedla a spustí ji na zem. Pevně ji drží u sebe, i když ho sleduje polovina dvora a polovina dvora ohlásí svým patronům, že král má novou favoritku. Španělská klika bude slavit, že nastrčila do královského lože svou vyzvědačku, která nahradí protestantskou královnou.

„Zastav ji,“ syčí mi George do ucha. „Anna tady bude každou chvíli.“

Už slyším dusot kopyt tuctu koní, spatřím Anninu stráž kolem jejích nosítek tažených mulami a její matku jedoucí na jedné

straně. Král to slyší také, rychle Agnes pustí a otočí se, aby manželku pozdravil. Pomůže Anně vystoupit z nosítek, vypráví jí, jaký měl báječný den, a doprovodí ji na hostinu.

Anna v tmavočerveném jezdeckém úboru a se zlatou sítkou na svých tmavých vlasech vypadá skvěle, jako by sem právě přijela na ušlechtilém dámském koni. Ptá se, zda Georgeova nová klisna udržela tempo s králem, obrátí se a usměje se na bratra a Nicholase Carewa, stáhne si červené kožené rukavičky a opláchne si ruce ve zlatém umyvadle. Při těchto neformálních příležitostech je ve svém živlu. Usmívá se tak líbezně, že král vedle ní jen září. Anna mu lichotí a dodává mu pocit, že je stejně krásný, stejně chytrý a na dvoře milenců stejně milovaný.

Kuchaři postavili pece na chléb a rozně na dřevěné uhlí, kde pečou maso. V mihotajících se paprscích slunce se vznáší sladce vonící kouř a všichni spěchají na svá místa ke dřevěným stolům. Jsou zde kameninové misky s hustým, krémovým máslem, které se podává se třemi druhy chleba, obrovské bochníky sýrů, ryby s křupavou kůžičkou, raci a ústřice ve skořápkách.

Anna zakloní hlavu, aby mohla polknout ústřici, při tom hledí na krále a smyslně si olízne rty jako mlsná kočka. Král zrudne a pokyne, aby číšník stříbrnou mísu odnesl.

„Ve vašem stavu pro vás nejsou vhodné.“

Anna s úsměvem souhlasí, ale vyloží si to špatně. Král nemá na mysli její plodnost, nýbrž její postavení královny. Nerad ji vidí, jak srká ústřici z lastury jako obyčejná žena se světskými touhami a zdravou chutí k jídlu. Nyní, když jsou manželé, nechce skutečnou ženu. Chce mít choť, která všechny ženy převyšuje, touží po ctnostné manželce a nepřístupné královně.

Přinášejí nám pečenou zvěřinu, bažanty a sluky, koláče s hovězím a jehněčím masem, medovou kaši, koláče s medovinou a tradiční

puding s kuličkou kořeněného másla ve svém sladkém středu. Král si dopřává hojnost silného červeného vína, jeho číšník mu znovu a znovu dolévá, a král připíjí honcům, skolenému jelenovi, krásném dni i přítomným dámám. Anna vedle něj pije vodu jen s kapkou vína a zůstává naprosto střízlivá, zatímco Jindřich se čím dál hlasitěji směje vlastním vtípům. Opakuje historku o lovu ve Francii, kterou už vyprávěl na začátku hostiny. Jeho lordi řvou směchy, jako by ji slyšeli poprvé, a dámy jim s neupřímným veselím přizvukují, ale přitom vrhají nervózní pohledy na kamennou tvář své královny.

Anna si získala místo u dvora jako mladá žena, která dokázala s muži držet krok v pití a žertování s králem. Odmítala se vzdálit spolu s královnou Kateřinou, která opustila síň se svými dámami vždy, když se její manžel začal chovat příliš rozjařeně. Španělské královně se nikdo nikdy neodvážil vyprávět košilátý vtípek, Anna však byla první, kdo vtipkoval, první, kdo krále vyzval k řešení hádanky, k básni či ke hře. Stala se srdcem směřícího se, milujícího, zpívajícího a hlučného dvora, kde nikdo nebyl starší třiceti let a kde se nikdo nestaral o pravidla, když její dvůr podřýval autoritu vážné a důstojné starší královny.

Nyní je však Anna sama královnou, její soupeřící dvůr je jen jediným dvorem, a nikdo úplně jistě neví co dělat, když tato nová Anna, střízlivá, bledá a tichá, sedí vedle svého silně podnapilého manžela, který začíná připíjet jejím dvorním dámám.

„Na krásnou lady Rochfordovou!“ zvolá král a dvořané na mou počest pozvednou své zlaté číše a já se musím postavit, usmívat se a připít si s ním.

„Na překrásnou hraběnku Elizabeth ze Somersetu,“ prohlásí král. „Je to naše nejoblíbenější hrabství!“

Kdosi vykřikne, že v Somersetu často pobývá, a hraběčin bratr Anthony Browne prudce postaví sklenku na stůl a přísně

pohlédne na sestru. Král si však ničeho nevšimne a pokračuje dál. Ihned pochopím, k čemu se schyluje, ale nedokážu to zastavit.

„Na mou drahou neteř, lady Margaret Douglasovou,“ zvolá král.

Všichni muži ji se smíchem povzbuzují a nevlastní bratr vévody z Norfolku lord Thom Howard k ní zvedne pohár a jeho dětská tvář je plná nevyřčených slibů. Margaret vstane a přijme přípitek, přičemž z Thoma nespustí zrak.

Nato král hlasitě vykřikne: „Na nejkrásnější dámu vašeho srdce! A teď každý musí připít té, kterou si sám vyvolí!“

Muži říčí smíchy a dámy se nervózně chichotají a usmívají se. Některé vdané dámy vrhají varovné pohledy na své manžele, muži vstávají a zvedají poháry směrem ke svým oblíbenkyním a milenkám. Někteří staří lordi chtivě pokukují po svých druhých ženách, které jsou tak mladé, že by mohly být jejich dcerami. Krásná schovanka a nyní manželka Charlese Brandona Catherine vstane a připije si se svým manželem, který by klidně mohl být jejím dědečkem.

To vše je součástí dvorské lásky, hry, kterou král s oblibou hraje. Je však vždy těžké odhadnout hranici mezi jeho prudérností a jeho neurvalým, bujarým veselím. Stará královna tuto hranici stanovila jasně – její dámy měly přísnou výchovu a musely se chovat cudně. Anna se však nyní ocitla v absurdní situaci. Z milenky se změnila v manželku, z pytláka se stala hajným. Musí hrát jak roli španělské matrony, tak vzrušující a svůdné nové milenky. Musí se chovat jako lascivní favoritka a současně jako důstojná královna. Je to paradox, který nelze vyřešit.

George se na mě, svou manželku, ani nepodívá, a zvedne pohár směrem k Anně. Stejně jako William Brereton, jenž se obrátí s nenápadnou výčitkou ke králi, stejně jako Francis Bryan

s pokřiveným úsměvem, který vypadá, jako by pod svou černou páskou na oku škodolibě zamrkal. Královně překvapivě připije i Charles Brandon, který se podruhé postaví a zavravorá. Vždy patřil k našim nepřátelům a zůstává vytrvalým příznivcem staré královny a věrným členem španělské kliky. Na okamžik doufám, že jeho poklona Anně znamená, že změnil strany. Pak však rychle pochopím, že tím Francis Bryan i Charles Brandon odvádějí pozornost od královny vlastní hry. Král na vratkých nohou vstane, lehce se zakymácí, pozvedne pohár přímo k Agnes a zašeptá její jméno.

Agnes na něho upřeně hledí a také vstane, aby mu na jeho přípitek odpověděla, král se však neposadí, takže když všichni ostatní usednou, oni dva zůstanou stát, jako by tam byli sami. Agnes k němu zvedne číši a jedním pohybem zdvižené ruky ji vyprázdní, přičemž jí sklouzne rukáv a králi se na okamžik naskytne pohled na ohbí jejího lokte a skrytou bledou pleť zaobleného nadloktí. Agnes se na něj dlouze usměje s výrazem sladkým jako příslib, a pak se posadí mezi mladší dvorní dámy, opět skromná jako chudobka.

Dvůr ohromením oněmí. Hodokvas tím končí a já se modlím, aby skončil i tento den, ale všichni společně se musíme vrátit domů. S Georgem rychle odvedeme Annu do nosítek a jedeme vedle ní, daleko před ostatními, aby nemohla zahlédnout krále, který zůstává pozadu s Agnes. Anna zatáhne záclonky a my klůšeme vedle nosítek v mrazivém tichu.

Už jsme téměř doma, když slyšíme, jak král cválá za námi v doprovodu Francise Bryana a Charlese Brandona. Snažím se mu uvolnit místo vedle Anniných nosítek. Rychle zamumlám: „Král!“, abych ji upozornila na jeho příjezd, ale Anna nechá záclonky zatažené a krále nepozdraví.

„Myslím, že královna spí,“ řekne George bez vyzvání, aby vysvětlil její mlčení.

Král se hihňá, je ještě opilý. „Spící psy necháváme na pokoji, že ano?“

Charles Brandon vyprskne smíchy. „Spící feny koušou.“

Anna prudce rozhrne záclonky a Charles Brandon se jí ukloní a obrátí svého koně na stranu.

„Jste unavená, má paní?“ táže se král s opatrnou zdvořilostí opilého manžela.

Anna po něm strelí rozzuřeným pohledem a neodpoví. George zpomalí, aby jim poskytl trochu soukromí, ale všichni vidí, jak Anna křečovitě svírá hedvábnou záclonku na pozlaceném rámu a slyší tichý proud jejích stížností.

„Zarazte ji,“ řekne mi George.

„Vy ji zarazte,“ odpovím, neboť oba víme, že se nemohu protláčet mezi krále a nosítka. V tu chvíli však podkoní zastaví muly a všichni tak slyší králův zuřivý řev.

„Madam, řeknu vám toto a nebudu to opakovat. Musíte zavřít oči a snášet to, jako to snášely ctihodnější..“

Rozhlédnu se a v očích Anniny matky spatřím čiré zděšení.

„Ctihodnější,“ opakuji šeptem.

Anna zasyčí jedovatou odpověď, ale král zvýší hlas a pokračuje: „Měla byste vědět...“ Je opilý, mluví však zřetelně a každé jeho slovo slyší všichni, i ti na samém konci doprovodu. „Měla byste vědět, že je v mé moci vás znovu ponížít, v mžiku... ihned! Stejně, jako jsem vás předtím vyzdvihl!“

Anna se vyhne pohledu jeho vypoulených očí. Zírá přímo před sebe, bílá jako stěna. Král se drsně a divoce zasměje a pokyne svým přátelům, aby ho následovali, a všichni projedou kolem nosítek a tryskem zamíří k paláci. Krásné francouzské muly

zapřažené do nosítek sebou neklidně trhnou a Anna se na sedátku zakymácí.

George mi úklonem hlavy naznačí, abych zůstala s Annou, a pak pobídne patami koně a uhání za králem. Jejich matka, Elizabeth Boleynová, přijede na druhou stranu nosítek, ale mlčí. Vracíme se do paláce v tíživém tichu a na stříbřitě bílé záclonky usedá prach zviřený tryskem královny družiny.

Jakmile nosítka zastaví před širokými vstupními dveřmi, Anna vystoupí. Vejde dovnitř spolu se svou matkou, zatímco já slézám z koně. Pomalu je následuji do královniých komnat, dvorní dámy kráčejí přede mnou. Na okamžik zaváhám a vzpomenu si na všechny ty chvíle, kdy jsem jimi procházela, abych poslouchala, jak kdosi předčítá z Bible, slyšela tlumený šum hovoru a smíchu, a spatřila královnu Kateřinu, která na tento mírumilovný ruch v pokoji dohlíží. Nyní vstoupím do soukromé komnaty, kde vládne mrazivá nálada. Dvorní dámy se po pokárání mračí. Elizabeth Somersetová kývne hlavou k ložnici.

„Měla byste tam jít vy. My všechny jsme v nemilosti. Netuším proč. Jako by to všechno byla naše vina!“

V ložnici je George a opírá se o krbovou římsu. Oheň vyhasl. Annině matce se podařilo uprchnout do jejích komnat královým vchodem. Anna sedí na sedátku u okna. Stále má na sobě červený sametový jezdecký úbor a zírá z okna dolů na zahradu.

Zavřu za sebou dveře a čekám.

„Viděli jste, co udělal!“ zvolá napjatým hlasem. „Slyšeli jste, jak se na mě rozkřikl.“

„Usmíříte se,“ řeknu. „Vždy se pohádáte a pak se zase usmíříte.“

„Ano. Ale bylo to naposled, co jí připil na zdraví.“

Pohlédnu na George. Ve své krásné tváři má kamenný výraz jakoby vytesaný z mramoru na krbové římse.

„Řeknete Agnes, aby odešla,“ nařídí mi Anna. „Povězte jí, že u dvora už nemůže zůstat.“

Váhám. „Ale dnes raději ne,“ namítnu. „Ne po té scéně. Nebude lepší to odložit, aby mohla odjet v tichosti?“

„Ne,“ prohlásí George rázně. „Bude to příklad pro ostatní. Můžeš s králem spát, ale nemůžeš mu radit. Nesmíš mu nic podsouvat. To smíme jen my. Výhradně my. Ona musí odejít, nikoli proto, že je jeho konkubína, ale proto, že mu namluvila, že Kateřina Aragonská je úctyhodnější žena než Anna Boleynová. Protože řekl, že Anna se musí smířit s tím, co se dělo osobám lepším, než je ona.“

Anna zavrčí nějakou kletbu a podívá se z okna.

„Vévoda, náš strýc, si také přeje, aby Agnes odešla,“ podotknu.

„Tak na co čekáte?“ zeptá se mě George s nuceným veselím.

„Do toho! Vzlétni, můj sokole!“

„Je to má vůle,“ nařídí mi Anna.

Vejdu do ponuré soukromé komnaty. „Kde je Agnes?“ zeptám se jedné z dvorních dam.

„Převléká se,“ odpoví. „Král jí poslal pár krásných rukávů. Když jsme přišly, ležely na její posteli.“ Uculí se. „A s básní! Napsal jí milostnou báseň!“

Bez klepání vstoupím do ložnice, o niž se Agnes dělí s dalšími dvorními dámami. Tři dívky se rozplývají nad ručně psanou stránkou, a když mě spatří, upustí ji a rychle vyběhnou ze dveří. Agnes stojí u své postele a před sebou má rozložené nové rukávy. Zvednu je a složím si je přes ruku. Agnes nakročí, jako by mi je chtěla vytrhnout, pak ale zůstane bez hnutí stát na místě.

„Varovala jsem vás,“ řeknu laskavě, neboť vypadá jako vystrašené dítě. „Varovala jsem vás, ale vy jste se nepřestala chovat...“

„To král,“ zašeptá.

„Nikomu nepřisluší komentovat královo chování. Je to král. Vy sloužíte královně a měla byste usilovat o její přízeň a důvěru. Tu jste nyní ztratila. Takže jste ztratila i své místo. Měla byste napsat rodičům, aby vás odsud okamžitě odvezli.“

„Markýz z Exeteru ujistil mého otce a matku, že bych měla mít místo v královniných komnatách.“

Ta hloupá holka mi právě prozradila, že jejím ochráncem je Henry Courtenay, markýz z Exeteru a manžel Gertrudy, šlechtic ze staré královské rodiny, který je vůdcem katolického uskupení. A ona jako nezkušená vyzvědačka potvrdila, že ji přivedli ke dvoru a nasadili do královniných komnat, aby Anně odloudila krále. Musejí být nadšeni z toho, čeho zatím dosáhla. Ještě nikdy král s Annou nemluvil tak jako dnes, nikdy jí neřekl, že musí strpět to, co před ní strpěly osoby lepší než ona. Nikdy ho nenapadlo, že existuje někdo lepší než Anna! Toto není nějaká milenecká rozmíška, to je mistrovský tah namířený proti nám. Poleovi, Courtenayovi, všichni bratrance a příbuzní z královského rodu vědí, že král se obklopuje pouze těmi nejlepšími: nejlepšími šašky, nejlepšími tanečníky, nejlepšími básníky. Nejkrásnějšími ženami. Sám je druhorozeným synem, ale v ničem se nemůže smířit s druhým místem. Oni to vědí, znají ho od dětství. Agnes mu našeptává, co jí řeknou. To ona mu vnukla myšlenku, že Anna je až druhá nejlepší. V situaci, kdy jedná podle jejich pokynů, pro nás představuje skutečné nebezpečí. Musí odejít.

„To bylo od markýze z Exeteru laskavé, ale královna má právo sama si vybírat členy své vlastní domácnosti. Vy jste nevhodná. Takže si sbalte věci a opusťte dvůr. Její Milost už vás tady nechce vidět.“

Agnes otevře ústa, ale nemá co říct. Váhá, zajíkuje se a náhle vypadá mnohem mladší, jako by měla pláč na krajíčku.

„Tohle si vezmu,“ řeknu a ukážu na překrásně vyšíváné rukávy, která mám přes ruku. Agnes dlouze hledí na lesklé perleťové knoflíčky a na bohaté krumplování. „Dostaly se k vám omylem. Král je měl v úmyslu věnovat královně. Bude mnohem lepší, především pro vás, když jí to takto podám. Ale dohlédnu, abyste za rok či dva byla opět pozvána ke dvoru. Pak se vrátíte zpět a nikdo se nedozví, že jste odjela na můj příkaz.“

„Na váš příkaz?“ Sebere odvahu a mírně roztřeseným hlasem se zeptá: „Kdo jste, abyste mi mohla rozkazovat?“

„Já jsem Howardová,“ řeknu stručně. „Jeho Milost Thomas Howard, vévoda z Norfolku, je hlavou mé rodiny a královna je má švagrová. A kdo jste vy, abyste mohla zpochybnit mé slovo?“

S trucovitým výrazem se mi lehce ukloní. „Vrátím rukávy do královské garderoby sama,“ řekne.

Je to její kapitulace. Předám jí rukávy, vyjdu ven a zavřu za sebou. Projdu přijímací komnatou, vtom za sebou slyším zvuk běžících nohou a trochu zadýchané vzlykání. Agnes hledá přítele, u něhož by se mohla vyplakat, postěžovat si na mě, někoho, kdo doručí dopis jejím rodičům, někoho, kdo odnese rukávy zpět do královské garderoby.

Zbavili jsme se jí. A má zlovolná práce dvořana je vykonána.

O půlhodinu později vkráčí do královniny přijímací komnaty král. Nám, dvorním dámám, nevěnuje ani pohled, ačkoli jsme nastrojené a čekáme na něj. Anně řekne, že si s ní chce promluvit v soukromí.

Anna se rozzáří, myslí si, že přišel, aby se vášnivě pohádali a pak se usmířili, jako to dělávali dříve. Odvede ho do své soukromé komnaty a zavře před námi dveře. Myslí si, že ho udeří do tváře a on ji chytí a bude ji líbat, až se mu poddá. Možná se nechají

unášet hněvem a pak naléhavou touhou, přejdou ze soukromé komnaty do ložnice, a my přijdeme pozdě na večeři.

Ale mylí se. Nyní je královnou, dny hádek, usmiřování a milování jsou nenávratně minulostí.

Postavím se ke dveřím komnaty, abych komukoli zabránila poslouchat, co se děje uvnitř, a slyším tiché, vzteklé mumlání krále a rychlé, přerušované odpovědi Anny, popírající vše, co jí král říká.

Pak král nahlas řekne: „Jestli je ona hlavní příčinou naší rozeře, pak musí odejít.“

Dveře se prudce otevřou a král zamíří do přijímací komnaty.

Napadne mě, že jsme určitě zvítězili. Agnes označil za problém a trval na tom, že musí odejít. Avšak přesně v té chvíli vejdou z královny galerie do přijímací komnaty jeho přátelé, veselí jako vždy, a mezi nimi George, do něhož je k mému naprostému úžasu zavěšena Agnes. Po slzách či studu není ani stopy. Je zrůžovělá vzrušením, rozpráví a usmívá se, jako by vcházela ke dvoru každý den s mým manželem po boku... a má na sobě nové rukávy.

Anne Parrová, jedna z dam, se dotkne mé paže a řekne: „Žádá si vás královna.“

Nemohu od Agnes a jejího triumfálního příchodu odtrhnout zrak. „Cože?“

„Královna. V soukromé komnatě.“

Ukloním se králi, ale nevidí mě. I George hledí skrze mě. Náhle jsem neviditelná. Všichni se usmívají na Agnes, která rozpráhne paže a točí se dokola, aby předvedla své nové rukávy.

Vejdu do soukromé komnaty. Anna je bílá vzteky.

„Právě přišla Agnes,“ oznámím jí. „Zavěšená do George. S novými rukávy.“